

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΕΤΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΔΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΤΥΜΑΤΑΙ

Λεπκῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΠΙΣΤΙΣ, ΕΛΠΙΣ, ΑΓΑΠΗ.

Μεγαλοπρεπεῖς ἀρεταί, θυγατέρες τῆς Προσυχῆς·
Τρεῖς σώφρονες ἀδελφαί παρά τοὺς πόδας τοῦ θρόνου
τοῦ Φωτός.

Millevoye.

Ὁ ἄνθρωπε! ταπεινώθητι τέλος· ὦ ἔνοχε θνητῆ, ταπεινώθητι· πρόσπεσον, θές στάκτην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου καὶ πλήρωσον διὰ τῶν θρήνων σου τὴν γῆν ταύτην, τὸ βασίλειον τῆς ἐρημώσεως, ὅπερ ὁ Θεὸς, τιμωρῶν σε σοὶ ἔδωκεν ὡς τόπον ἐξορίας καὶ τάφου, ὡς δίδεται εὐτελὲς κτήμα εἰς καθυποταταγμένον βασιλέα. Ἀλλὰ τί λέγω; χαίρε μάλλον καὶ ψάλλε μετὰ τῆς νέας Σιών· «Μακάριος ὁ πταιστής, ὁ ἄγιος τοιοῦτου Αὐτρωτοῦ!» ὁ Χριστὸς σοὶ ἀποδίδει καὶ πλείονα τῶν ὅσων ἀπόλεσας· σὲ ἀναβιβάζει εἰς ὕψος τελειότητος τόσῳ ὑπεράνω τῶν ἀγγέλων, ὅσω οἱ θρίαμβοὶ τῆς ἀρετῆς ὑπερβαίνουν εἰρηνικὴν καὶ ἡσύχιον ἀθωότητα· ὑποστηρίζομενος δὲ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος θέλεις κατανικήσῃ ἀπάσαι τὰς ἀκολάστους ῥοπὰς σου.

Παυσάτω λοιπὸν πλέον πᾶς τις ἡμιλῶν μοι περὶ τῆς διεφθαρμένης φύσεως· δὲν βλέπω, δὲν θέλω ἀ βλέπω εἰς τὸ ἐξῆς ἢ τὴν ἀναγεγεννημένην, τὴν πλήρη δόξης φύσιν. Ἡ πίστις ἀνοίγει μοι τοὺς οὐρανοὺς, φωτίζει με ἐν τῇ ἀγνοίᾳ μου, δρίζει μοι τὴν θέσιν μου ἐν τῇ ἀβεβαιότητί μου, διαλύει τὰ σκοτεινὰ νέφη τὰ περικυκλοῦντα τὴν διάνοιάν μου καὶ πληροὶ αὐτὴν χειμάρρου φωτός. Ὅπισθεν δὲ αὐτῆς βαδίζει ἡ ἐλπίς τὸ αἰώνιον τοῦτο τῆς ζωῆς θέλητρον καὶ ἡ ἀξιεράστος τῆς ἀγάπης σύντροφος. Πιστεύειν, ἐλπίζειν, ἀγαπᾶν, ἐν τούτοις ὁ Χριστιανισμὸς στηρίζεται. Ἡ θουσία δὲν ἀποβαίνει εἰς μάτην, ὅταν ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς εἶναι βεβαία. Ὅλα τὰ καθήκοντα ἀποβαίνουν εὐχάριστα τῷ ἀγαπῶντι: «Ἀδελφοί, ἀγαπάτε ἀλλήλους» ἔλεγεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος· διότι τῷ ἀγα-

πῶντι θέλησις δὲν εἶναι ἡ θέλησις του, ἀλλ' ἡ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης του.

Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης! νόμος ὕψιστε, νόμος θεσπέσιε, πόσον ἐπιτυχῶς εἰκονίζεσαι εἰς τὴν διαγωγὴν τῶν ἀληθῶν χριστιανῶν, οἵτινες ὡς ὑπογραμμὸν ἔχοντες τὸν διδάσκαλόν των, διέρχονται τὴν ζωὴν των ἀγαθοποιούντες. Ἀγάπη ἀπειρος, ὡς ὁ Θεὸς ὅστις ἐμπνέει αὐτοῖς ταύτην, συνοδεύει πάσαι τὰς πράξεις των, πληροὶ τὰς σκέψεις των, περιβάλλει τὰ αἰσθηματὰ των. Ζῶσιν θὰ ἐρωτήσητε, δι' ἑαυτοὺς, ἢ διὰ τὸν πλησίον των, καὶ μόνον δι' αὐτόν; Ἴδτε αὐτοὺς ἰσταμένους εἰς βοήθειαν τῶν ἀνθρωπίνων ἀθλιότητων· ἴδτε αὐτοὺς ἐπιχέοντας, ὡς ὁ Σαμαρείτης, ἔλαιον καὶ βάλσαμον ἐπὶ τὰς πληγὰς τῶν ἀδελφῶν των. Οὐδὲν ἀπαυδεῖ αὐτοὺς, οὐδένα ἀποστρέφονται· οἱ δυστυχέστεροι εἶναι διὰ τοῦτο μάλιστα φίλτεροι αὐτοῖς. Οἱ θεοκυροὶ των συνίστανται εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀνακούφισιν τῶν πενήτων· ὁ χρόνος αἰ φροντίδες, αἰ συμπάθειαι, τὰ δάκρυα, τὰ πάντα τέλος αὐτῶν ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ὀπωσδήποτε πάσχοντας. Πτωχοὶ, ἀσθενεῖς, ἀδύνατοι, ἔλθετε πρὸς αὐτοὺς· παρ' αὐτοῖς θέλετε εὖρει ἀνακούφισιν. Ὁ σεις! ὦν ἡ καρδία κατατρέχεται ὑπὸ τῶν ἀφανῶν ἐκείνων πληγῶν, ἀς προσπαθεῖτε νὰ κρύψητε ἀπὸ τὸ σκληρὸν τῆς ἐγωστικῆς φιλανθρωπίας ἔλεος, προστρέξατε· θέλουσι σὰς ἐπιδαψιλεύσει ἀρρήτους παραμυθίας πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν σας, ἅτινα θέλετε λησμονήσει παρ' αὐτοῖς. Δι' αὐτοὺς διάκρισις ξένων καὶ ἐχθρῶν δὲν ὑπάρχει· δὲν ὑπάρχουσι δι' αὐτοὺς ἡ ἀνθρωποι. Ὑπεπέσατε εἰς σφάλμά τι; πλησιάσατε, μὴ φοβείσθε τὸ στόμα αὐτῶν ἀγνοεῖ τὴν ὑβριστικὴν μομφήν· θέλουσι σὰς λυπηθῆ, θέλουσι κλαύσει μεθ' ἡμῶν· θέλουσι κηρύξῃ ἑαυτοὺς ἀσθενεῖς ὡς ὑμᾶς καὶ θέλουσι σὰς δεῖξει μετ' ὁ μειδίαμα τῆς ἐλπίδος ἐπὶ τῶν χειλέων τὸν κοινὸν Σωτῆρα. Φιλδόστοργοι πατέρες, καλοὶ υἱοί, ἀγαθοὶ σύζυγοι, φίλοι ἀσφαλεῖς, πιστοὶ ὑπήκοοι, καὶ

τίνα ἀρετὴν δὲν κέκτηνται; καὶ ἐν τούτοις μακρὰν τοῦ νὰ ἐπαρθῶσι ἐπὶ τῆ ἰδία αὐτῶν ἐξοχότητι, θρηνοῦσιν ἀπαύστως ἐπὶ τῆ ἀναξιδιότητι των καὶ θεωροῦσιν ἑαυτοὺς, ὡς μηδαμινὸς ὑπέρτατος, μὴ ἀναμένοντας ἄλλην ἀμοιβὴν, ἢ τὴν δωρεὰν διδομένην εὐσπλαγχνίαν τοῦ ὑπεραγάθου ὄντος, ὅστις τοῖς τὴν ὑποσχέθη. Ἀποσπόμενοι τῶν γήινων ἀγαθῶν δὲν ἀγαπῶσι, δὲν ποθοῦσιν ἢ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς σταυρούς. Ἐν τοῖς δακρύοις εὐρίσκουσι τὴν χαρὰν, ἐν τῇ ταπεινώσει τὴν δόξαν, ἐν ταῖς δοκιμασίαις κλίνην ἀναπαύσεως. Ἐὰν ραπίσητε αὐτῶν τὴν δεξιὰν σιαγόνα, θέλουσι στρέψει ἡμῖν καὶ τὴν ἀριστεράν ἕαν ἀπαιρέσητε ἀπ' αὐτῶν τὸ ἔνδυμα, θέλουσι σὰς ἀφήσει καὶ τὸν ὑπενδύτην. Καταδιωκόμενοι, φυλακισμένοι, βασανιζόμενοι ἐν βασανιστηρίοις, οὐδὲν ἄλλο ποιούσιν ἢ νὰ προσεύχωνται τῷ συγχωροῦντι αὐτοὺς Θεῷ: οἱ γλυκεῖς αὐτῶν λόγοι εἰσὶν αἰετοὶ λόγοι εὐλογίας.

Ἄλλὰ σταματῶ: Περὶ ἀνθρώπων ἀρά γε ὠμίλου ἐως τῶρα; Οὐχί: περὶ μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἐγερθῆ ἦδη ὁ μὴ θεωρῶν τὴν θρησκείαν, ἢ ὡς ἀνθρωπίνην, ἐπίνοιαν καὶ ἀ; μοὶ εἶπη: Ἡδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ πλάσῃ τοιαύτην θρησκείαν; νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν ἰδιότυπῃ ἀνθρωπίνῃ φύσιν, καὶ νὰ ἐπινοήσῃ τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην;

ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μήτηρ τις εἶχε τέκνον, ὅπερ ἐλάτρευεν. Ποτὲ δὲν ἀπέκαμνε νὰ τὸ θωπεύῃ καὶ νὰ τὸ ἀποκοιμίζει ἐπὶ τῶν γονάτων της. Ἐθλίβετο ἐπὶ τοῖς δακρύοις του, καὶ ἠγάλλετο ἐπὶ τοῖς μειδιάμασι του ἑνόμιζε δὲ ἔτι οὐδὲν ἔλειπεν εἰς συμπλήρωσιν της εὐτυχίας της, ὅταν τὸ τέκνον της ἔμαθεν, ἐκτείνον πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας του, νὰ κράξῃ τὸ τόσῳ ἐκφραστικῶν: Μὰ μὰ.

Ἐν τούτοις ἐνίοτε ὡς σκιά ἢ μέριμνα διήρχετο τοῦ μετώπου της. Τὸ μέλλον καὶ ἐν αὐταῖς ἔτι ταῖς προσδοκίαις καὶ ταῖς ἐπαγγελίαις του τὴν ἀνσῶχει καὶ ἐζήτει παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν πνευμάτων νὰ ἄρῃ χάριν αὐτῆς τὸν πέπλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ της. Ὁ βασιλεὺς τῶν πνευμάτων ἀντέτεινεν ἐπὶ πολὺ, πρὶν ἢ ἐπακούσει: τῆς ἀπερισκέπτου αἰτήσεως της ἄλλὰ, τέλος, ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ τῶν ἀερίων ταχυδρόμων τὸ κάτοπτρον, ἐν ᾧ τὰ οὐράνια πνεύματα διεγίνωσκον τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν ὁ κομιστὴς τοῦ ἐκλάμπρου ἐκείνου ὄφρου κατέβη εἰς τὴν γῆν, τὸ μὲν τέκνον ἐκοιμάτο οἶκοι, ἢ δὲ μήτηρ παρεδίδοτο παρὰ τὸ χεῖλος ἀβύσσου εἰς τοὺς ἀπελπιστικοὺς ρεμβασμούς της. Ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἀπαλαγεῖσθαι πάσης θλίψεως ὅταν ἔλαβεν ἀνά χεῖρας τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο κάτοπτρον. Οὐχ ἦττον ἢ καρδία αὐτῆς, μὴ τολμῶσης νὰ θεωρήσῃ εὐθὺς, ἔτι ἐζήτει ἐν αὐτῷ, ἤρξατο καμπτομένη ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς ὡς διὰ νὰ σκεφθῆ. Τῇ ἐφάνη τότε, ὅτι ὁ υἱὸς της ἐκοιμάτο ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της παρὰ τὸ χεῖλος της ἀβύσσου ἢ μειδίαμα ἐπλανᾶτο

ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀκτὺς ἡλίου οἶοναι εἰρηνευμένη τὰς οὐλὰς της χρυσεῖς κόμης του τρίχας, εἰσέδου ἐν αὐταῖς.

Τὸ ἐθεώρει φιλοστόργως αἰφνης: Ὅχι, ἀνέκραξεν, ὅχι, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε. Ἐὰν πρόκειται νὰ ὑποφέρῃ, δι' αὐτὸ τοῦτο ἢ ζωῆ μου, θέλει μοὶ καταστῆ ἐπαχθὴς ἐν ᾧ ἴσως καὶ ἡ τελευταῖα εὐτυχία δὲν ἤθελε μὲ εὐχαριστήσαι, καὶ τότε θὰ ἤθελον νὰ ἠγνούουν, ἂν θὰ αὐξήθη ἡμέραν τινα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὸ λικνίσω πλέον ἐπὶ τῶν γονάτων μου; καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ τὸ κατακαλύψω μὲ ἀσπασμούς ὡς σήμερον; Ἄν ἐπιθυμῶ πλέον τὴν θλιβρίαν ταύτην γνώσιν, προσέθηκε θραύουσα τὸ θαυμάσιον κάτοπτρον ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Ἐκτοτε τὰ πνεύματα δὲν ἔχουσι πλέον τὸ μυστήριον τοῦ γινώσκαι τὸ μέλλον ἢ δυνάμεις των κατεστράφη καὶ δὲν φέρουσι πλέον ἡμῖν προρρήσεις, ἢ ὅπως κατεῖρηνευθῶσι της εὐπιστίας ἡμῶν.

ΔΑΔΕΛΑΪΣ Σ...

Η ΚΟΡΗ

ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(ἐκ τῶν τοῦ Ἀρδεροῦ)

I

Ἐν τινι φιλανθρωπικῇ σχολῇ τῶν ἀπόρων παιδῶν εὐρίσκετο καὶ μικρὰ τις Ἰουδαία εὐτακτος, εὐφυῆς, καὶ μᾶλλον προκεχωρημένη τῶν συμμαθητῶν της εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ, καθότι κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς της δὲν ἐδιδάσκετο εἰς αὐτὸ.

Καὶ ἐπετρέπετο μὲν εἰς τὴν κόρην νὰ ἦ παρούσα κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ ἔχουσα πρὸ αὐτῆς τὸ βιβλίον της γεωγραφίας ἢ της ἀριθμητικῆς νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματα της ἐπιούσης. Τοῦτο ἡ εὐφυῆς κόρη τὸ ἐπραττεν ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος καὶ μετὰ ταῦτα ἠκραζέτο σιωπῶσα τοῦ χριστιανοῦ διδασκάλου, ὅστις ταχέως ἀνεκάλυψε καὶ ἐπέστη ὅτι ἡ Ἑβραία κόρη ἠκραζέτο ἐπιμελέστερον τῶν λοιπῶν.

Ὅτε ὁ πατὴρ της, πτωχὸς, ἀλλὰ τίμιος ἀνὴρ, ἔφερε κατὰ πρόωτον τὸ κοράσιον εἰς τὸ σχολεῖον, συνειφώνησε μετὰ τοῦ διευθυντοῦ, ὅπως ἐξαιρεθῆ τοῦ μαθήματος της Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἕαν ἀπήρχετο τοῦ δωματίου κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ὥραν, ὑπῆρχεν ὑποψία ὅτι ἤθελεν ἴσως ταραξῆ τὴν τάξιν καὶ ὅπερ θὰ δυσαρέστη τὸν διδασκαλον, ἀπεφασίσθη νὰ μὲν ἐν τῷ δωματίῳ ἀσχολουμένη εἰς τὴν μελέτην ἄλλων μαθημάτων.

Τούτ' ὅπερ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη ἀδύνατον. Ὁ διδασκαλὸς παρέκάλεσε τὸν πατέρα της Σάρας (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ κόρη) ἢ νὰ ἀποσύρῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ σχολεῖου, ἢ νὰ συγκατατεθῆ ὅπως ἀκροᾶται ἢ θυγάτηρ του καὶ τοῦ μαθήματος περὶ Χριστιανικῶν

Τούτου βιογραφίαν θέλομεν παρέξει τοῖς ἀναγνώσταις εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς φύλλον.

καθηκόντων, καθότι ἐξηκολούθησε—Ἄν δύναιμι νὰ μένω πλέον σιωπηλὸς παρατηρητὴς τῶν ἀκτινοβόλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν τοῦ τέκνου σου, ἐν οἷς ἐν καὶ μόνον βλέμμα δεκνυσι τὰ ζωηρὰ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου αἰσθημάτων.

— Ἄν γνωρίζω πολλὰ περὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τῶν δοθεισῶν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ κλαίων ἢ μήτηρ ὅμως της Σάρας μου ἦτο σταθερὰ εἰς τὴν πίστιν αὐτῆς καὶ πιστὴ θυγάτηρ τοῦ Ἰσραὴλ. Ὅτε δὲ ἀπέθνησκε τῇ ὑποσχέθη ὅτι ποτὲ δὲν θέλω ἐπιτρέψει εἰς τὸ τέκνον ἡμῶν νὰ δεχθῆ τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα... καὶ ὀφείλω νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἢν θεωρῶ ὡς συνθήκη μετὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἰσραηλιτικὴ κόρη ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖον.

II

Πολλὰ ἔτη παρήλθον ἐκτοτε

Ἐν τινι κωμοπόλει εὐρίσκετο, ὡς ὑπέρτερα παρὰ πτωχῇ οικογενείᾳ, κόρη τις προσβεβούσα καὶ ὑποτασσομένη εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Ἡ κόρη της ἦτο μέλαινα ὡς ἔβενος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της μέλανες ὡς νύξ, ἀλλὰ χαρίεντες καὶ εὐθυμοὶ ὡς συνήθως τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἦτο ἡ Σάρα.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, της ἀναπτυχθείσης ἦδη νεάνιδος, προέδιδε τὸ κοράσιον ἐκεῖνο τὸ καθημερινὸν ἄλλοτε εἰς τὰ θρανία τοῦ σχολεῖου τῶν ἀπόρων παιδῶν καὶ ἀκροαζόμενον μετ' ἐνδιαφέροντος τοῦ χριστιανοῦ ἐκείνου διδασκάλου.

Κατὰ Κυριακὴν ἀντήχουν οἱ κῶδωνες της ἐκκλησίας τῶν πιστῶν, οἱ ἦχοι τῶν ὀργάνων καὶ οἱ ὕμνοι τῶν ἐκκλησιαζομένων οἵτινες ἠκούοντο μέχρι της οἰκίας ἔνθα ἡ Ἑβραία κόρη διέμενε κατ' ὅλα φιλόπονος καὶ πιστή!

— Θέλω τηρήσει ἀγίαν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἐπιθύρησε φωνὴ ἐντὸς αὐτῆς. — Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Νόμου.

— Πλὴν ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, διελογίζετο πάλιν, εἶναι ἡμέρα ἐργασίμου παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς. Τί ποιήσω; — Ἀλλὰ χρονολογεῖ ἀρά γε ὁ Θεὸς δι' ἡμερῶν καὶ ὥρων; αὐτὴ ἦτο ἡ δευτέρα σκέψις.

Ὅταν δὲ ἡ σκέψις αὕτη ὤριμασεν ἐν ἑαυτῇ ἀνεκουφίσθη καὶ ἤρξατο προσευχομένη καὶ αὕτη ἀνενοχλήτως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ὅταν ὁ ἦχος της ἀρμονίας καὶ τοῦ ὕμνου τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐπέξετεινετο μέχρι τοῦ μαγερίου, ἐν ᾧ αὕτη εἰργάζετο, καὶ αὐτὸς ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστατο ἐφαινετο αὕτη ἅγιος. Ἦνειγς τότε τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, τὸν θησαυρὸν καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ λαοῦ της καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὴν, ἔχουσα πάντοτε ὑπ' ὄψιν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖον, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἢν ὁ πατὴρ της ἔδωκεν εἰς τὴν θνήσκουσαν μητέρα της. Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἦτο βιβλίον ἐσφραγισμένον δι' αὐτὴν καὶ ὅμως ἐγνωρίζε πολλὰ ἐξ αὐ-

της καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὑπέφωσκεν ἀμυδρῶς πῶς ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι της νεαρᾶς της ηλικίας.

Ἐσπέραν τινα ἐκάθητο ἐν τινι γωνίᾳ της αἰθούσης της συναστροφῆς. Ὁ δὲ κύριός της ἀνεγίνωσκεν ἀρχαῖον βιβλίον παρματευόμενον περὶ παλαιᾶς παραδόσεως. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο τοιαύτη

«Ὀύγγρος τις, ἰππότης, ἠχμαλωτίσθη ποτὲ ὑπὸ τῆς Πασσᾶ κατ' ἐνταλὴν τοῦ ὀποίου ἐξεύχθη εἰς ἄστρον καὶ ἐμαστιγύτο μέχρις ὅτου τὸ αἷμα ἐξήρχθητο ἀφθονον ἐκ τῶν πληγῶν καὶ ἐλειποθήκει ἡ καρδία ἐκ τῶν πόνων καὶ της συναισθήσεως τοῦ ὄνειδους. Ἡ πιστὴ σύζυγός του ἐξεποίησεν ἅπαντα τὰ πολύτιμα σκευὴ τοῦ πύργου ὑποθηκέυσασα καὶ αὐτὸν τὸν πύργον, ἐν ᾧ οἱ φίλοι τοῦ ἰππότου συνέλεξαν δι' ἐράνων ἱκανὴν ποσότητα χρυμάτων διὰ τὰ λύτρα, ἅτινα ἄλλως κατήντων ὑπερβολικὰ καὶ σχεδὸν μυθῶδη. Τέλος συνελέχθησαν καὶ ὁ δυστυχῆς ἰππότης ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἀγκάλας της οικογενείας του, ἀσθενὴς καὶ ἀπνυδισμένος ἐκ τῶν κακουχιῶν καὶ ταλαιπωριῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠσύχασεν ἐπὶ πολὺ. Ταχέως νέα πρόκλησις πολέμου ἐγένετο κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἰππότης προσεκληθῆ καὶ δὲν περιέμενε περισσώτερον... ἡ καρδία του δὲν εἶχεν εἰρήνην οὐδ' ἀνάπαυσιν. Ἐπέβη τοῦ ἵππου του καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἐρόδισε τὰς παρειάς του ἐν ᾧ ἡ ἰσχύς καὶ ἡ ῥώμη ἐφαίνοντο ὅτι ἐπανάηλθον εἰς αὐτόν. Ἀνεχώρησεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην.

Ὁ νικητὴς πασσᾶς ἐγένετο αἰχμάλωτός του καὶ μετεκοιμήθη εἰς τὸν πύργον του ὅπου μετ' ὀλίγον νάρχηθαι καὶ ὁ ἰππότης πρώτην φροντίδα ἔσχε νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

— Τί νομίζεις ὅτι σὲ περιμένει ἦδη;

— Γνωρίζω ἀπεκρίθη ὁ πασσᾶς, ἀνταπόδοσις.

— Ναι ἀνταπόδοσις ἄλλ' ἀνταπόδοσις Χριστιανοῦ! Ὁ Χριστὸς ἐντέλλεται ἡμῖν νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἐχθρὸς μου; Ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι ἀγάπη. Ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ πορευθήτη εἰς τὸν οἶκόν σου ἄλλ' ἔσο εἰς τὸ εἶξαι πρᾶς; καὶ εὐσπλαγχχὸς πρὸς τοὺς δυστυχεῖς.

Ὁ αἰχμάλωτος κλαίων ἀνέκραξε.

— Ἡδυνάμην ἐγὼ νὰ ἐλπίσω ποτὲ τοιαύτην εὐσπλαγχνίαν, ἐν ᾧ προσεδόκων δικαίας βασάνους καὶ ταλαιπωρίας; Ποτὲ δὲν ἐπίστευον καὶ ἡ ἀπελπισία μὲ ὤθησε νὰ λάβω τὸ δηλητήριον... Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω ἀφύκτως ἄλλὰ πρὶν ἀποθᾶναι ἐξηγήσῃ μοι τὴν θεῖαν ταύτην διδασκαλίαν, τὴν διδασκουσαν τοιαύτην ἀγάπην καὶ εὐσπλαγχνίαν. Διδαξόν μοι αὐτὴν, ὅπως ἀποθᾶνω καὶ ἐγὼ Χριστιανός!

Ἡ προσευχὴ του ἐπληρώθη!

Τὴν διήγησιν ταύτην ἅπασα ἡ ὀμάχους ἠκραζέτο μετὰ συμπαιθείας καὶ πάθους ἐκτὸς της Ἑβραίας κόρης, ἢς ἡ καρδία ἐπὶ τῇ ἀκροάσει ταύτῃ ἐφλέγετο ὀρμητοὶ δακρύων ἀνέβλυον ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων

ὀφθαλμῶν της καὶ κατεκλύοντο ἐπὶ τῶν ῥοδινῶν παρειῶν της.

Ἐκάθητο ἐν τῇ γωνίᾳ της πραεὶς καὶ ταπεινὴ τῇ καρδίᾳ, ὡς δτε ἐκάθητο εἰς τὰς σανίδας τοῦ σχολείου, εἰσθινομένη τὸ μαχαλεῖον τοῦ Εὐαγγελίου.

Πλὴν καὶ πάλιν οἱ λόγοι της ἠνθασκούσης μητρὸς «Νὰ μὴ γίνῃ ἡ κόρη μου Χριστιανὴ»

συνδυαζόμενοι μετὰ τοῦ γραμματικῶς τοῦ νόμου

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.»

ἠνάγκαζον τὴν Ἑβραίαν κόρην νὰ σκέπτηται: «Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἐμὲ ἡ εἰσαδος εἰς τὴν κοινωσίαν τῶν Χριστιανῶν.

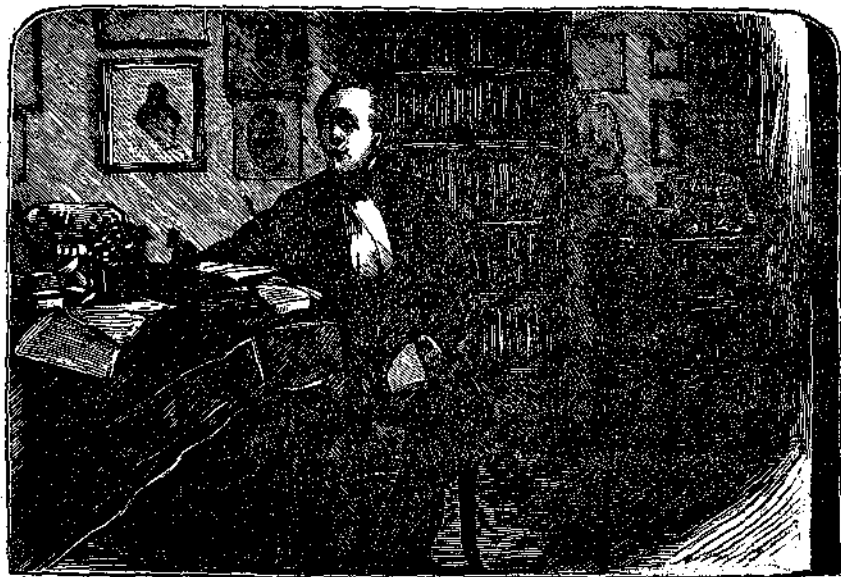
«Μὲ ὑβρίζουσι διότι εἶμι Ἑβραία—οἱ παῖδες τῶν γειτόνων μὲ ἐσίρῃζον προχθὲς ἱσταμένην πρὸ της θύρας της ἐκκλησίας, θεωροῦσαν τὰς καιριμένας λαμπάδας καὶ ἀκρωμέναν τῶν ἀναπεμπομένων τῷ Θεῷ

συνετήρει αὐτὸν ἐργαζομένη μέχρι νυκτός· διότι οὐδεὶς τῶν συγγενῶν ἤλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ χήρα ἐγένετο ἀσθενεστέρη καὶ τέλος κατέπεσον εἰς τὴν κλίνην κοιτομένη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας. Ἡ Σάρα εἰργάζετο καὶ ἐν τῷ ματαχῶ ἐνοσθήλευε τὴν ἀσθενη καθήμενη παρὰ τὴν κλίνην της ἦτο ἡπιὸς καὶ εὐσεβοὺς χαρακτήρος. Ἦτο ἄγγελος εὐλογίας εἰς τὸν οἶκον της πνίας.

«Πέραν ἐκεῖ ἐπὶ της τραπέζης εὐρίσκειται ἡ βίβλος. Ἀνάγνωθί μοι τι ἐξ αὐτης· διότι ἡ νύξ εἶναι τόσῳ μεγάλη! ὦ ναι, τόσῳ μακρὰ! καὶ ἡ καρδία μου διψᾷ τὴν λόγον τοῦ Κυρίου.» Εἶπεν ἡ ἀσθενούσα πρὸς τὴν Σάραν.

Ἡ Σάρα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν· ἔλαβε τὸ βιβλίον, ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν νοσοῦσαν. Δάκρυα ἴσταντο ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀκτινοβολοῦντα εἰς

Ὁ Χ. Χ. Ἄνδρσεν ἐν τῷ γραφεῖῳ του.

ὕμνων καὶ ἐπαίνων. Ἀφ' οὗτου ἐκάθησε ἐπὶ τῶν ξυλίων ἐδρῶν τοῦ σχολείου ἠσθάνθη τὴν δύναμιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, δύναντιν εἰσπερχομένην λίαν βεθέως εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσῳ καὶ ἂν κλείω τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ λυπήσω ἐν τῷ τάφῳ, οἶμοι! ἀγαθὴ μου μητὲρ! Οὐχί, δὲν θὰ ἐπισημῶμαι εἰς τὸν ἄδαν τοῦ πατρὸς μου! Ποτὲ δὲν θὰ ἀναγνώσω τὴν βίβλον τῶν Χριστιανῶν, ὅσῳ καλὴ καὶ ἂν ἦναι αὐτή. Ἐχω τὴν θρησκίαν τοῦ λαοῦ μου καὶ εἰς αὐτὴν θὰ ἐμμένω.»

III

Ἐτη πολλὰ παρήλθον ἐκτοτε.

Ὁ κύριός της ἀπέθανε. Ἡ χήρα του περιπέσεν εἰς πτωχίαν καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐπόρευετο νὰ ἀπολυθῇ.

Ἀλλ' ἡ Σάρα ἀποπειροῦτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν οἶκον. Ἐγένετο ἡ βακτηρία αὐτοῦ ἐν δεινοῖς καιροῖς καὶ

τὴν λάμπιν τοῦ φωτός, ὡς οἱ ἀναγιγνωσκόμενοι λόγοι εἰς τὴν καρδίαν της.

«Ὁ ἀγαπητὴ μου μητὲρ, ἰψιθύρισε νὺ ἱενοτῆ, τὸ τέκνον σου δὲν θὰ δεχθῇ τὸ βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν οὐδὲ θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν. —Ὅστω σοι εἰδοξέ· καὶ θὰ σειςκοθῶ τὴν ἐντολήν σου. Θὰ μένωμεν ἠνωμένοι ἐν τῇ γῆ Ἀλλὰ πέραν της γῆς ὑπάρχει ὑψηλοτέρα ἔνωσις ἢ μετὰ τοῦ Θεοῦ! Οὗτος θὰ ἦναι πλησίον ἡμῶν καὶ θέλει ὁδηγήσει ἡμᾶς διὰ της κοιλάδος της σκιάς τοῦ θανάτου. Αὐτὸς δίδει τὴν βροχὴν καὶ μετ' αὐτης τὴν εὐφορίαν εἰς τὴν γῆν. Τὸ ἐννοῶ—δὲν γνωρίζω πῶς συνέπεσε νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ τὸ γνωρίζω, διὰ μέσου Αὐτοῦ· διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ!»

Καὶ ἀνετινάχθη ἅμα ἐπρόφερε τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἔνομα, καὶ ἐπέληθεν ἐπ' αὐτὴν τὸ βάπτισμα ὡς φλόξ πυρός· τὸ σῶμά της ἀνετινάχθη, τὰ μέλη της ἐτα-

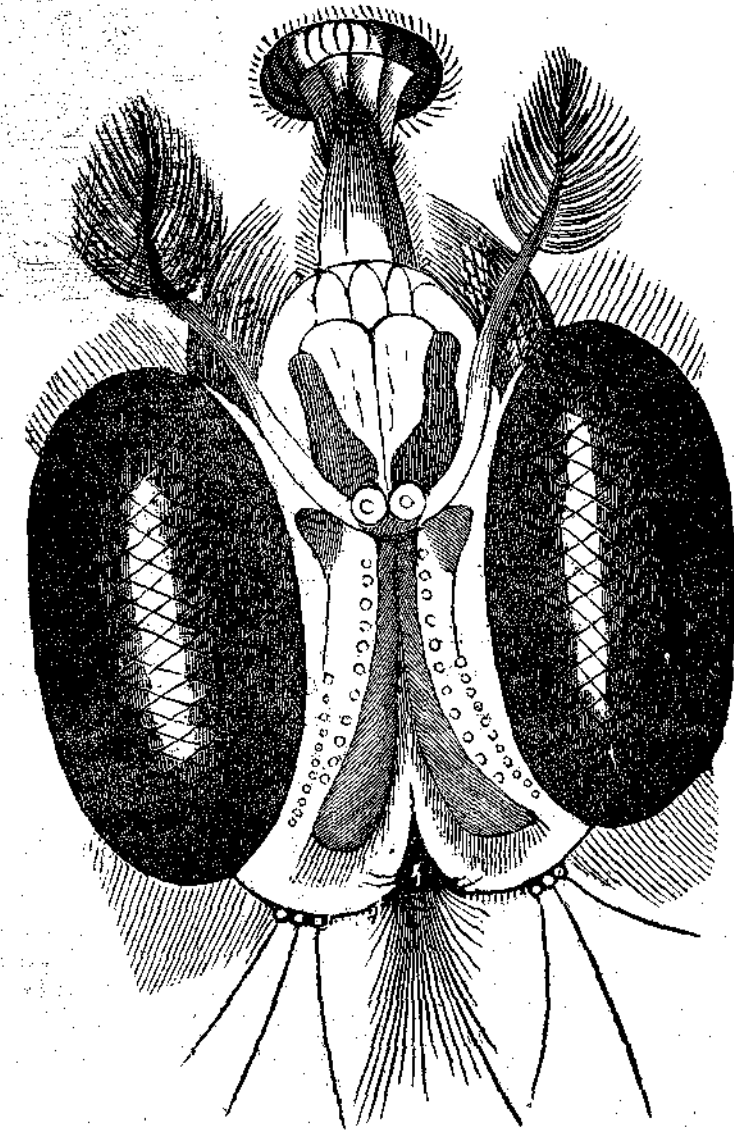
ράχθησαν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος, γενομένη ἀσθενεστέρη καὶ ἀετῆς της νοσοῦσης παρὰ τῇ κλίνῃ της ὅποιας ἐγγρηγόρει.

Ταλαίπωρος Σάρα!—ἀνέκραξαν οἱ παρестῶτες—κατεκονήθη ὑπὸ τοῦ καμάτου καὶ της ἀγρυπνίας.

Τὴν μετεκόμισαν εἰς τὸ κρηνοτήριον τῶν πνήτων ἀσθενῶν. Ἐκεῖ ἀπέθανε καὶ ἐκείθεν μετεκόμισαν αὐτὴν εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ ἔτι ἐν τῷ κοιμητηρίῳ

μονήρους τάφου· καὶ ἡ κοιμημένη ὑποκάταθεν αὐτοῦ συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν πρόσκλησιν της ἀναστάσεως, ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ, ὅστις ἐλάλησεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:

«Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὑμᾶς ἐν ὕδατι, ἐγὼ δὲ βαπτίσω ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ!»

Κεφαλὴ μυίας θεωμένη διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

τῶν Χριστιανῶν, διότι ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε τόπος διὰ τὴν Ἑβραίαν κόρην· ἔξωθεν τοῦ τείχους ἀνεσκάφη ὁ τάφος αὐτης.

Πλὴν ὁ ἥλιος τοῦ Θεοῦ, ὅστις φέγγει ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Χριστιανῶν, ρίπτει ἐπίσης τὰς ἀκτίνας του καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου της Ἑβραίας κόρης ὑπεράνω τῶν τειχῶν· ὅτε δὲ ἡ ψαλμοδία ἔχει ἐνδοξὸν τοῦ κοιμητηρίου τῶν Χριστιανῶν, ἀντηχεῖ ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ

Συνεχίζοντες τὸ ἐν τῷ πρώτῳ ἡμῶν φύλλῳ ἄρθρον παραθέτομεν ἐνταῦθα κεφαλὴν μυίας θεωμένην διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Παρατηρούμενη αὐτὴ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ φαίνεται ὡς μὴ ἔχουσα ἐν τῷ ὀργανισμῷ της οὐδὲν μαρτυροῦν τὴν πανσοφίαν τοῦ Πλάστου, ἀλλ' ὅμως θεωμένην διὰ τοῦ τασούτου πλουτίσαντος

τὰς φυσικὰς ἐπιπτώμας μικροσκοπίου ἐκπλήττει ἡμᾶς παρουσιάζουσα κατασκευὴν καὶ μάλιστα τοῦ ὄργανου τῆς ὁράσεως θαυμασιωτάτην, ὡς πρὸς τὸν βίον, ἂν προῦρισται νὰ ζῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς οὖτω μᾶς δεικνύει αὐτοὺς τὸ μικροσκοπίον, εἶναι σύνθετοι· οἱ πρῶτοι δι' ὧν καθορᾶ τὰ πόρρω ἀντικείμενα κείνται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς δύο τὸν ἀριθμὸν, ὅμοιοι καθ' ὅλα πρὸς τοὺς τῶν λοιπῶν ζώων· οἱ δεῦτεροι ὅμως οἱ καὶ σύνθετοι, οἵτινες ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ὡς ἀπλοὺς ὀφθαλμοὺς, κείμενοι εἰς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς σύγκεινται ἐκ πολλοτάτων ὀφθαλμίσκων 4,000 περίπου τὸν ἀριθμὸν, ὧν ἕκαστος φέρει κερματοειδῆ χιτῶνα ἢ ὑελοῦσιν σῶμα, χρωματιστικὴν ὕλην καὶ ἰδιαιτέρον νευρικὸν νῆμα. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τούτων διορᾶ τὸ ἔντομον τὰ πλησίον ἀντικείμενα καὶ τούτων ἓν ἐκ τῶν πολλῶν σημείων, ἐκεῖνο τούτεστιν, ἀφ' οὗ ἡ ἀκτίς τοῦ φωτός ἀπερχομένη εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ ὀφθαλμίσκου καὶ προσπίπτει ἐπὶ τοῦ ὀπτικού νεύρου. Οὕτω τὸ ὄλον ἀντικείμενον μεθ' ἑαυτοῦ κρίνεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τούτων ὡς δικτυωτὸν πλέγμα, ἢ Μωσαϊκὸν ἔδαφος· ὡς ὄργανα δ' ἀφ' ἧς χρησιμεύουσιν αὐτῶν αἱ θυσσανώδεις κεραταὶ αἱ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμεναι. Ἡ ἄνω εἰκὼν, συντελεσθεῖς εἰς ἐντελεστέραν τῶν εἰρημένων κατάληψιν.

ΠΕΝΤΑΧΙΔΙΟΔΙΤΡΟΝ ΚΟΛΟΚΥΝΘΙΟΝ

Κολοκύνθα κέγον κολοκύνθια. ΚΟΡΕΣΙΟΣ

Ὁ καθηγητὴς Doremus, ἐν Νέα Ἰόρκῃ ἐσπέραντινα, προκειμένου περὶ ἀναγνώσματος ὑπὲρ καταστάματος κωφαλάλων, ἀνέγνωσέ τι τοιοῦτον, ἔχον ὡς θέμα τὰ φαινόμενα τῆς φυτικῆς ζωῆς καὶ ἰδίως τῆς κολοκύνθης.

Κατὰ τὸν κύριον τοῦτον τὴν 1ην Ἰουλίου σπέρου κολοκύνθης ἐσπάρησαν ἐπὶ παχέως καὶ ἐκτεταμμένου ἔδαφους, οἵτινες ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην φροντίδα τοῦ καθηγητοῦ κ. Maynard τῆς ἐν Amherst τῆς Μασαχουσέτης Γεωργικῆς σχολῆς, διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Clark, ἐβλάστησαν καὶ τὰ φυτὰ ἤρξαν θαυμασιῶς. Τῇ 17ῃ Ἀυγούστου ὁ καρπὸς τινος ἐξ αὐτῶν, ἦτοι νεαρά τις κολοκύνθη, ἀναπτυχθεῖς εἰς περίμετρον 27 δακτύλων ἐτέθη ἐπὶ βάσεως στερεᾶς καὶ περιεκαλύφθη διὰ σιδηρῶν περιζωμάτων, εἰς τὴν κορυφῆν τῶν ὁποίων ἐτέθη μοχλὸς ἐκ ξύλου καστανάς ἢ τετραγωνικῶν δακτύλων πλάτους, 6 πάχους καὶ 9 μήκους δχυρωμένος διὰ σιδηρᾶς ράβδου. Ἡ κολοκύνθη αὕτη ἀναπτυσσομένη ἤγειρε βάρος.

τῇ 21 Ἀυγούστ.	60 λίτρ.	τῇ 11 Σεπτμ.	4,100
» 25 »	» 225 »	» 30 »	2,015
» 27 »	» 356 »	» 24 Ὀκτβρίου	4,120
» 31 »	» 500 »	» 31 »	5,000

Τὴν παμμεγέθη ταύτην Κολοκύνθην ἠδὲκαπὸ τις εὐκόλως νὰ μεταβάλῃ εἰς κατοικίαν οἰκογενεῖα. Διοκλήρου δικαίων τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς εἰς θαλάμους, αἰθουσας, ἐστιατόριον, μαγειρίον κτλ.

Φαντάσθητι διὰ μίαν στιγμὴν εὐεῖδῃ κόρην καθήμενην καὶ παίζουσαν κλειδοκόμεβλον ἐν τῇ κολοκύνθῃ αἰθούσῃ ἢ ἔδουσαν τὸν ἐθνικὸν ὕμνον!

Ἡ ρίζα καὶ τὰ ριζίδια τοῦ φυτοῦ ἀποπλυνθέντα ἐπιμελῶς πάσης γήινης οὐσίας εὐρέθησαν ἔχοντα μήκος 15 μιλλίων.

Τὸ βαρόμετρον ἐφαρμοσθέν ἐπ' αὐτοῦ ἔδειξε τὴν ἐν αὐτῷ δύναμιν ὡς ἴσην πρὸς στήλην ὕδατος ὕψους 48 1/2 ποδῶν.

Οὐδέποτε, εἶπεν ὁ κ. Doremus, παρατηρήθη ἄλλοτε μετὰ μείζονος προσοχῆς καὶ ὑπὸ πλείονων ἀνθρώπων ἢ ἀνάπτυξις τῆς κολοκύνθης.

Ὁ καθηγητὴς κ. Penhallow ἐποίησεν ἐπ' αὐτῆς πλείστας ὁδὰς παρατηρήσεις σημειῶν τὸν βαθμὸν τῆς αὐξήσεως ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἡμέρας καὶ νυκτός.

Ὁ κ. Parker συνέθεσε ποίημα ἐπ' αὐτῆς καὶ ὁ κ. J. H. Seelye καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας καὶ μέλος τῆς Βουλῆς, εἶπεν ὅτι, τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξέπληξεν αὐτόν. Ὑπελογίσθη δὲ ὅτι πρὸς παραγέμισιν αὐτῆς θὰ ἐχρειάζοντο κατ' ἐλάχιστον ἕξον 8 σάκκοι ὄρουζιου καὶ 4 βόες· καὶ πρὸς ἄρτυσιν 48 ὀκάδες βουτύρου.

Κατόπιν ὁ κ. Doremus ἀνέγνω χωρία τινὰ ἐκ τῆς «φυτικῆς στατιστικῆς» τοῦ ἱσρέως S. Hales τοῦ 1727 ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἐν τινι πειράματι τρία βαρόμετρα προσηρτήθησαν εἰς κλίμα 50 ποδῶν μήκους.

Εἰς ὕψος τεσσαράκοντα τεσσάρων ποδῶν ἀπὸ τῆς ρίζης ἡ δύναμις ἰσοῦτο πρὸς στήλην ὕδατος 30 ποδ. καὶ 12 δακτύλων.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς πρωτοτύπου ταύτης πραγματείας γράφει: «Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν θίαν τοῦ θαυμασίου ὑφάσματος τῶν

μερῶν ἑξῆς ἑαυτῶν αἱ ἰδιαιτέρας ἐν τοῖς φυτοῖς διαφῶσαι, ὡς ἀνὰ καταπληκτικὴν καὶ λαμπρὰν ἐν ταύτῳ εἰκόνα θὰ ἐβλέπομεν! Οἷαν ποικίλλαν θαυμασιανὴν μὴ χανισμοῦ! Ὅποια προφανῆ σημεῖα ὑψίστης σοφίας θὰ ἐβλέπομεν.»

Καταγωγή Κορινθιακοῦ Κιονοκράνου

Νεῖνις Κορινθία ἀπέθανε καθ' ἡν στιγμὴν ἐνεμφεῖτο ἡ τῆρος τῆς συήγαγεν ἐν κανίστρῳ, ὡς ἦν σύνθετος, ἅπαντα τὰ κατὰ τὴν ζωὴν μικρὰ προσφιλῆ αὐτῆ ἀντικείμενα· ὅπως δὲ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς προσβολὰς τοῦ καιροῦ ἐκάλυψεν αὐτὸ διὰ κεράμου καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ τάφου. Ἐν τῷ τόπῳ, ἀκρῶς ὅπου ἀπέθεσεν αὐτὸ, εὐρίσκτο κατὰ τύχην ἡ ρίζα φυτοῦ ἀκάνθης. Κατὰ τὸ ἐκρ' ἀνέδωκε φύλλα καὶ στελέχη περικαλύψαντα τὸ

κάνιστρον. Ἡ συνάντησις τῶν ἄκρων τῆς κεράμου ἀντέστη εἰς τὴν ὕψωσιν αὐτῶν καὶ ἠνάγκασεν αὐτὰ νὰ κάμψωσι σχηματίζοντα τὰς πρώτας κάλχας. Ὁ γλύπτης Καλλιμαχος, δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὀνόμαζον Κατάτεχνον, ἐπὶ τοῖς προτερήμασι καὶ τῇ ἐπιδειξιότητι του περὶ τὸ ἐργάζεσθαι τὸ μάρμαρον, διερχόμενος παρὰ τὸν τάφον, εἶδε τὸ κάνιστρον καὶ παρατήρησε πῶς χαριέντως τὰ ἀρτιγέννητα φύλλα περιέστερον αὐτό. Ἡ ἰδέα τῷ ἤρσαε καὶ ἐφήρμοσε κατόπιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν κιονοκράνων ὅσα κατασκευάζε δια τὴν Κόρινθον, εἰσαγαγὼν κατὰ τὸ πρωτότυπον αὐτὸ τὰς διαστάσεις καὶ τοὺς κανόνας τοῦ Κορινθιακοῦ βυθμοῦ.

ΒΙΤΡΟΒΙΟΣ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ θαυμασμός, ὁ καταλαμβάνων τοὺς περιηγητὰς ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Ἑλλάδος προέρχεται βεβαίως ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῶν συναπτομένων μεθ' ἑκάστου

*) Καλλιμαχος ἐπιροειδῆς εἰς τὸ Ἰωνικὸν, Κορινθιακὸν καὶ σύνθετον κιονοκράνον.

ποταμοῦ, μετὰ τοῦ ἐλαχίστου βυθμοῦ καὶ τοῦ ἀσθενεστεροῦ τῶν θαλασσῶν αὐτῆς ὁσπέλου. Ὀμοίαι θέσις πρὸς τὰς ὠραίας τῆς Ἑλλάδος σκηνογραφίας ἐν Προβηγγίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ καὶ ὑπερέχουσα ἴσως αὐτῶν κατὰ τὴν χάριτα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν γραμμῶν, δὲν εἶναι γνωστὴ, ἢ δι' ἐλαχίστου ἀριθμοῦ θαυμασίων, καὶ τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος διέρχεται πρὸ αὐτῆς ἀδιάφορον μόλις ἀξιοῦν νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς· καὶ τοῦτο διότι δὲν φέρει τὸ ἔνδοξον τοῦ Μαραθῶνος τῶν Λεούκων καὶ τῶν Πλαταιῶν ὄνομα, καὶ διότι δὲν ἀκούει παρ' αὐτῇ τὸν βόμβον τῶν διαβρυσάντων αἰώνων. Καὶ ἐν τοῖτοις ἀνεξαρτήτως τῆς λαμπρότητος, ἢ περιβάλλει εἰς αὐτὰς ἡ δόξα τῶν προγόνων δὲν εἶναι δ' αὐτὸ οὐχ' ἦττον ἀξιοθέατοι. Ὅ,τι ἐκθαμβοῖ τὸν τεχνίτην ἐν ταῖς σκηνογραφήμασι τῶν κόλπων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀργολίδος δὲν εἶναι μόνον τὸ κυανῶν τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἄπαιστον τῶν κυμάτων μεδίαμα (le sourire infini des flots), τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἢ φεύγουσα τῶν ἀκτῶν θεᾷ καὶ ἡ τραχίαι τῶν ἀκρωτηρίων ἐξοχῆ, ἀλλὰ καὶ τὸ τόσῳ καθαρὸν καὶ στιλπνὸν τῶν ἐν στρώμασι τιτάνου καὶ μαρμάρου ὀρέων· ἤθελεν εἶπει τις, βλέπων τὰς ἀρχιτεκτονικὰς σωρείας καὶ τοὺς ἀπείρους ναοὺς, οἵτινες στέφουσιν αὐτὰ, ὅτι συγκεφαλοιοῦσιν ἐν αὐτοῖς τὸν τύπον αὐτῆς.

Τὰ χλοανθῆς, τὸ διαυγὲς τῶν βυακίων ὕδωρ, ἰδοὺ δ,τι μάλιστα ἐλλείπει ἐκ τῶν παραλίων τῆς Ἑλλάδος. Τὰ γειννιάζοντα τῇ θαλάσῃ ὄρη εἶναι ὅλα γεγυμνωμένα ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα τῶν δὲν μένουσι πλέον ἐπ' αὐτῶν ἢ λευκὸν ἄνθος, κύτισοι, σχίνοι, κόμμαροι καὶ ροδοδάφνη· καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ τάπης τῶν εὐόσμων φυτῶν, ὁ περιβάλλων τὰς κλιτύας, καὶ δὲν νέμονται οἱ ὀδόντες τῶν αἰγῶν εἶναι πολλαχοῦ περιωρισμένος εἰς μικρὰ τεμάχια· αἱ χειμαρῶδες βροχαὶ παρασύρουσι καὶ αὐτὴν τὴν φυτικὴν γῆν· ὁ βράχος δεικνύεται γυμνός· μακρῶθεν δὲν βλέπει τις ἢ ὑποφαίους κρημνοὺς, πεποικιλμένους ἔδω καὶ ἐκεῖ ὑπὸ ξηρῶν βάτων. Ἦδη ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἅπαντα σχεδὸν τὰ παραθαλάσσια ὄρη ἀπώλεσαν τὰ δάση τῶν· ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας λέγει συγγραφεὺς τις, ἢ Ἑλλάς δὲν εἶναι ἢ σκελετὸς τῆς παλαιᾶς. Ἐιρωνικῶς πως τὰ δένδρων περιεκτικὰ ὀνόματα εἶναι πολυἀριθμα καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἑλληνικὴν Τουρκίαν. Καρναὶ σημαίνει «πόλις καρῶν» Βαλανίδια, ἢ τῶν βαλανοφόρων δρυῶν· Κυπαρίσι ἢ τῶν κυπαρισσῶν· Πλατάνι ἢ Πλατανίσι ἢ τῶν πλατάνων κτλ. Παντοῦ εὐρίσκονται τοποθεσίαι, ὧν τὸ ἀγροτικὸν ὄνομα δὲν ἀληθεῖς δυστυχῶς πλέον. Μόνη ἐξαιρέσις εἶναι τὰ μεσογειότερα ὄρη καὶ τὰ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἅτινα διατήρησαν τὰ δάση τῶν· Ἡ Οἰτῆ, ὄρη τινὰ τῆς Αἰτωλίας, τὰ ὑψηλότερα τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ ἢ Ἀρκαδίᾳ, ἢ Ἡλιῖ, ἢ Τριφυλίᾳ καὶ αἱ κλιτύες τοῦ Ταυγέτου διατήρησαν τὰ μεγάλα τῶν δάση. Πρὸς δὲ εἰς τὰς δασώδεις ταύτας χώρας, ἀς μόνον ποιμένες

διατρέγουσι, ἀπαντώνται ἐτι ἄλκοι, ἀλώπεκες καὶ θῶες. Ἡ ἀντιλόπη, ἡ ἀλγᾶρος (*Chamois*) δὲν ἠφανίσθη ἐτι ὀλοκλήρως, ἀπαντᾶται εἰς τὸν Πίνδον καὶ τὴν Οἶτην· ὁ Βρουμάνθιος κάπρος ἔστι, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν σωζομένων ἀρχαίων γλυφῶν, ἦτο μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του δὲν εὑρίσκεται πλέον ἐν Ἑλλάδι· ὁ λέων, οὗ μνημονεύει καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, δὲν εὑρίσκεται πλέον μετὰ παρέλυσιν χιλίων ἐτῶν. Ἐκ τῶν μικρῶν ζώων, τὸ κοινότερον εἶναι εἰς τινὰς χώρας τῆς Πελοποννήσου γελῶν, ἦν οἱ αὐτόχθονες βλέπουν με εἶδος φρίκης, ὅμοιον πρὸς ἐκαίνο τὸ ὅποιον καταλαμβάνει πολλοὺς τῶν Εὐρωπαίων ἐπὶ τῇ θέρῃ φρόνου ἢ σαλαμάνδρας.

Ἡ Ἑλλάς εἶναι μικρὰ καὶ ὅμως αἱ παραλλαγὴ τοῦ κλίματος ἐν αὐτῇ εἶναι μέγισται. Ἡ ἀντίθεσις ὄρων καὶ πεδιάδων, τόπων δασωδῶν καὶ πεδιάδων ἀφόρων, αὐτῶν ἐκτεθειμένων πρὸς Βορρᾶν καὶ πρὸς Νότον φέρει εἰς τὰ τοπικὰ κλίματα ἀξιοσημειώτους διαφορὰς. Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν διαφορῶν τούτων, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι, ἡ Ἑλλάς ἐν τῷ συνόλω της δὲν παρουσιάζει ἀπὸ Βορρᾶ μέχρι Νότου, ἢ κλιματολογικὴν κλίμακα, ἥς ἢ πλουσιότης δὲν ἀπαντᾶται, ἢ εἰς ὀλιγίστας χώρας. Πρὸς Βορρᾶν τὰ Αἰτωλικὰ ὄρη μὲ τὰς ὑπὸ φηγῶν κεκαλυμμένας κλιτύας τῶν φαίνονται ἀνήκοντα εἰς τὰς εὐκράτους τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης χώρας ἐν ᾧ αἱ πρὸς Ἀνατολὰς νῆσοι καὶ χερσονήσοι μὲ τοὺς ἐλαιώνας καὶ τὰ λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν ἄλση των, ἐτι δὲ καὶ τοὺς σαρῶδες τῶν φοινίκων τῶν κάκτων καὶ τῶν ἀγαυῶν τῶν ἀποτελοῦσι πλέον μέρος τῆς διακεκαυμένης τῶν τροπικῶν ζώνης, ἐν ᾧ ἀμέσως γειτνιάζουσαι χώραι ἔχουσι λίαν διάφορον κλίμα· π. χ. ἡ λιμνώδης Βοιωτικὴ κοιλὰς μὲ τοὺς ψυχροὺς χειμῶνας καὶ τὰ καυστικὰ θέρη πλησίον τῆς Ἀττικῆς πεδιάδος ἀλληλοδιαδόχως ψυχουμένης καὶ θερμαινομένης ὑπὸ τῆς θαλασσίας αὔρας. Ἐν γένει δὲ ἐν μικροτάτῳ χώρῳ ἡ Ἑλλάς περιλαμβάνει ἀξιοσημειώτον ἐν τῇ γῆνι σφαίρᾳ, ζώνην. Δὲν δύναται δὲ τις νὰ ἀμφισβᾶλλῃ ὅτι ἡ ἐκτακτος αὕτη ποικιλία τῶν κλιμάτων καὶ ὅλαι αἱ ἐξ αὐτῆς διαφοραὶ ἔσχον ὡς ἐπακολούθημα τὸ νὰ διεγείρωσι ζωηροτέραν τὴν φυσικὴν τῶν Ἑλλήνων δξύνοιαν, καὶ τὸ νὰ προκαλέσωσι τὴν πολυπραγμοσύνην, τὴν πρὸς τὸ ἐμπόριον ἔρσιν, καὶ τὸ πολυμήχανον αὐτῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀρθροί.—Ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν δημοτ. σχολείων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένοι 8,000,000 παῖδες ἀμφοτέρων τῶν γένων, ἐξ ὧν κατὰ μέσον ὄρον 4,500,000 φοιτῶσι καθ' ἑκάστην ἐν τοῖς σχολείοις. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν διδασκόντων εἶναι 247,300 τὸ ἕμισυ τῶν ὁποίων εἶναι γυναῖκες.

Ἡ ἐκ τῶν διὰ τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν φέρων πρόσδοσις κατὰ τὸ ἔτος 1875 ἀνέρχεται εἰς 82,000,000 ταλ. ἤτοι 8,000,000 ταλ. περισσότερον τῆς δαπάνης.

—*Ἡ Ἁγία Γραφή.*—Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη σύγκριται ἐκ 39 βιβλίων—929 κεφαλαίων—33,214 παραγράφων—592,439 λέξεων καὶ 2,728,400 χαρακτήρων. Ἡ δὲ Νέα Διαθήκη ἐξ 27 βιβλίων—260 κεφαλαίων—7,050 παραγράφων—184,258 λέξεων καὶ 828,580 χαρακτήρων.

Τι ὀφείλει νὰ γινώσκῃ ἐκάστη κόρη

1. Νὰ ράπτῃ, νὰ πλέκῃ καὶ νὰ ἐπισκευάζῃ.
 2. Νὰ ἐργάζεται τὴν μηχανὴν τῆς ραπτικῆς.
 3. Νὰ μαγειρεύῃ, νὰ σαρώνῃ καὶ νὰ τηρῇ τὰ τῆς οἰκίας ἐν τάξει.
 4. Νὰ διευθετῇ μόνη τὴν κόμην αὐτῆς κομψῶς.
 5. Νὰ γράφῃ, ν' ἀναγινώσκῃ καὶ ν' ἀριθμῇ.
 6. Νὰ νοσηλεύῃ τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ ἦναι γενναιοκάρδος καὶ νὰ συντρέχῃ τοὺς ἐνδεεῖς.
 7. Νὰ δέχεται τοὺς ἐπίσκεπτομένους τοὺς γονεῖς, ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν καὶ νὰ περιποιητῆ αὐτοὺς καὶ φιλοφρόνως καὶ εὐγενῶς.
- Διὰ τῶν γνώσεων τούτων θέλει δυνατῶς νὰ καταστήσῃ ἑαυτὴν τε καὶ τὸν πλησίον αὐτῆς εὐτυχῆ.

ΑἰΝΙΓΜΑ Γ'

Θεὰ εἶμαι τῶν ἀρχαίων
 ὑπὸ ὄνομα ὠραίων
 ὑπὲρ φύσιν ἐγεννήθην
 καὶ ἀμέσως ἀνεπτύχθην,
 ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ὑπάρχω
 καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξα
 δύνασαι ὅμως, ἂν θέλῃς,
 εἰς τὸ εἶναι νὰ μὲ φέρῃς,
 κατὰ ἕνα ἂν ἀξέλησῃς
 τ' ἀπαρτίζοντά με μέλη,
 συνεπὸς δὲ καὶ τὸν τόνον
 εἰς τὸ μέσον μου ἂν φέρῃς
 τότε φίλε σὲ ὀρκίζω
 εἰς ἐμὲ νὰ κατοικήσῃς,
 ἐπειδὴ μὲ πᾶν ὠραίων
 μὲ ἐπροίκισεν ἡ φύσις.

Υ. Γ. Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τῶν αἰνιγμάτων κτλ. τοῦ ἀ. φύλλου θέλομεν δημοσιεύσει δι' ἑλλειψῶν χώρου εἰς τὸ γ'. μετὰ τῶν τοῦ παρόντος.